

HỒI 126

Mười Ngày Trong Núi

Ba người ngồi bên bờ đầm.

Bạt Phong Hàn nói: “Ngày hôm ấy, sau khi ta và Quân Du rời khỏi Tương Dương thì liền đi đường bộ tới Lạc Dương, ba ngày sau thì tới Nam Dương quận”.

Khấu Trọng buột miệng hỏi: “Nam Dương quân do ai chủ sự?”.

Bạt Phong Hàn dùng ống tay áo miết nhẹ trên lưỡi kiếm, mỉm cười đáp: “Nam Dương thuộc quyền quản hạt của Vương Thế Sung, do thủ hạ đại tướng của y là Vô Lượng Kiếm Hướng Ân Nhân nắm giữ, tên tiểu tử này cũng biết được vài chiêu, hình như còn có quan hệ thân thuộc với Vương Thế Sung nữa”.

Từ Tử Lăng nghe vậy thì cười cười nói: “Xem ra huynh cũng nắm rõ tình hình ở Trung nguyên lắm, chúng ta đối với mấy chuyện ai là cứu gia của ai, ai là thân thuộc của ai này hồ đồ lắm”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Chỉ là ta chịu để tâm lưu ý mà thôi! Mà cũng có rất nhiều chuyện do Quân Du nói cho ta biết, nghe xong rồi thì không quên được”.

Khấu Trọng xen miệng vào hỏi: “Sau đó thì đã xảy ra chuyện gì?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Vốn chỉ là chuyện nhỏ thôi. Chúng ta bị một đám cừu nhân ở tái ngoại bám theo, cuối cùng đánh một trận giết chết vài người rồi rời khỏi Nam Dương ngay trong đêm, tiếp tục đi về phía Bắc, chẳng ngờ giữa đường lại trúng phải phục kích”.

Y nói với ngữ điệu hết sức bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, song hai gã đều có thể tưởng tượng ra trận chiến lúc đó kịch liệt thế nào, bằng không thì Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du cũng đâu tới nỗi phải thất lạc nhau như vậy. Là đám người nào mà có thực lực như vậy?

Khấu Trọng sực nhớ ra một người, bèn hỏi luôn: “Có phải là tên đồ đệ âm dương quái khí Tháp Bạt Ngọc của Tất Huyền và ả sư muội phong lưu phóng đảng của hấn không?”.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên thốt: “Các ngươi làm sao biết được hần?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Nói ra gì dài lắm, rốt cuộc có phải là bọn chúng không?”.

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên: “Khấu Trọng ngươi tối nay sao lại nôn nóng như vậy chứ?”.

Khấu Trọng cũng thoáng ngẩn người, gật đầu đồng ý nói: “Đích thực ta có chút bất bình thường, rất dễ nôn nóng. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì vậy nhỉ?”.

Từ Tử Lăng nói: “Có lẽ là ngươi cảm thấy một chuyện gì đó rất nghiêm trọng sẽ xảy ra, nhưng lại không thể nói ra được đúng không? Bởi vì ta cũng đang có cảm giác bất tường đây”.

Bạt Phong Hàn cười cười nói: “Đừng nghi thần nghi quỷ nữa! Tóm lại một câu là khi ba chúng ta ở cùng với nhau thì cho dù Tất Huyền có muốn tới sinh chuyện thị phi cũng phải chọn ngày khác mà tới! Các ngươi cần gì lo lắng chứ!”.

Khấu Trọng vỗ đùi nói: “Nói hay lắm! Lão Bạt! Huynh có cảm thấy mình là người rất khó nói chuyện hay không? Hỏi huynh chuyện nào huynh cũng cứ lấp lấp liếm liếm, không phải lảng sang chuyện khác thì cũng hỏi nọ đáp kia, rốt cuộc làm sao mà huynh thất tán với Du di vậy, ta chỉ quan tâm tới an nguy của vị sư muội của mẹ mình thôi!”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Là ngươi tự mình nói sang chuyện khác đấy chứ! Có phải đã để ý Thuần Vu Vi sư muội của Tháp Bạt Ngọc rồi hay không?”.

Lần này thì tới lượt Từ Tử Lăng cũng nóng ruột nói: “Bạt huynh nói mau đi!”.

Nụ cười trên miệng Bạt Phong Hàn tắt ngấm, song mục xạ ra hai đạo hàn quang sáng rực, lãnh khốc vô tình, trầm giọng nói: “Chúng ta bị nhân vật số hai của Âm Quý Phái Biên Bất Phụ tập kích trong một toà cổ miếu, hần ta không nói câu nào đã động thủ liền. Ta một mình ở lại cầm chân địch nhân, để Quân Du bỏ chạy trước, nhưng khi thoát thân tới chỗ hẹn thì không thấy nàng đâu. Ta sợ nàng bị người của Âm Quý Phái ám toán, nên đã tìm khắp xung quanh đó mười dặm, cuối cùng lần theo dấu vết mà tìm tới Tương Dương, chẳng ngờ lại gặp phải đám tiền nhân Đặng Thục Minh đó”.

Hai gã nghe mà tròn mắt nhìn nhau.

Khấu Trọng gãi đầu nói: “Cái tên Biên Bất Phụ này chui ở đâu ra vậy, tại sao ta chưa từng nghe ai nhắc tới tên hần vậy?”.

Bạt Phong Hàn nói: “Biên Bất Phụ là sư đệ của Chúc Ngọc Nghiên, người này võ công cực cao, bình sinh ta mới gặp lần đầu. Hần ta chỉ tùy tiện cất tay động chân mà kiếm của ta

đã phải biến hóa mấy lần mới hóa giải được, khiến ta vô cùng vất vả. Có điều về cơ trí ứng biến thì hẳn kém ta một bậc, bằng không thì ta đã không thể ngồi đây chờ ngắm bình minh với hai người rồi”.

Hai gã ngẩng đầu nhìn trời, tia sáng đầu tiên cuối cùng cũng xuất hiện ở chân trời phía Đông.

Bạt Phong Hàn lơ đãng nói: “Hắn là phụ thân của Uyển Tinh”.

Cả hai gã cùng thất thanh thốt lên: “Cái gì cơ?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Nếu không phải trông hắn giống Uyển Tinh thì ta cũng không nhận ra được. Biện Bất Phục là ẩn sĩ trong ma giáo, có ngoại hiệu là Ma Ẩn, à... có phải lại trách ta nói sang chuyện khác không?”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Ta mặc kệ hắn là Ma Ẩn hay là mộng ẩn, nhưng chắc chắn có thể khẳng định hắn nhiều lắm cũng chỉ là nhân vật đứng hàng thứ ba của Âm Quý Phái mà thôi, nếu huynh gặp phải Loan Loan, nhân vật thứ hai thực sự của phái này... hừ, ta dám đảm bảo huynh không có phần hưởng thụ ánh mặt trời sắp chiếu tới đây đâu!”.

Bạt Phong Hàn thần sắc ngưng trọng nói: “Truyền nhân của Âm Quý Phái cuối cùng cũng bước ra giang hồ rồi sao? Có thể nói rõ sự tình cho ta biết được không?”.

Hai gã liền mỗi người một câu kể những chuyện liên quan tới Loan Loan cho Bạt Phong Hàn nghe một lượt.

Bạt Phong Hàn nghe xong trầm giọng nói: “Thật không ngờ truyền nhân đời này của Âm Quý Phái lại lợi hại đến vậy, Bạt mỗ nhất định phải kiến thức một phen mới được. Hừ, nếu có thể bắt được ả, vậy chúng ta có thể trao đổi bất cứ thứ gì với Âm Quý Phái rồi. Có điều kế hoạch của hai người quá ư bị động, đầu tiên là cần phải tìm ra bốn vị huynh đệ kia trước đã, mà đây lại là một ẩn số không biết khi nào mới giải được nữa”.

Từ Tử Lăng chậm rãi hỏi: “Tại sao Âm Quý Phái lại lao sư động chúng đối phó Bạt huynh vậy?”.

Khoẻ miệng Bạt Phong Hàn lộ ra một nụ cười ấm áp, đảo mắt nhìn hai gã một lượt rồi nói: “Các ngươi phải biết rõ mới đúng chứ. Loan Loan yêu nữ đó và Trường Thúc Mưu, Đỗ Phục Uy kết thành bè đảng công hạ Cảnh Lăng, đương nhiên cũng đại biểu cho hiệp ước hợp tác mượn tay lão Đỗ tranh bá thiên hạ của Khúc Ngạo và Chúc Ngọc Nghiên. Ta và Quân Du lại vô ý đã phá hoại âm mưu đối phó với hai người và Phi Mã Mục Trường của bọn chúng ở

Tương Dương, ma giáo xưa nay chuyên lấy máu trả máu, có cừu báo cừu, chỉ cần dựa vào điểm này, đã đủ để khiến Âm Quý Phái bất chấp tất cả lấy mạng chúng ta bằng được rồi”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc.

Bạt Phong Hàn hiểu được điều hai gã đang lo lắng, hừ lạnh nói: “Hai người thực ra cũng không cần quá lo lắng, Du di của các người là đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, cho dù Chúc Ngọc Nghiên có coi thường thiên hạ tới đâu đi nữa, cũng không ngu ngốc tới độ kết thù kết oán với nhân vật có thể làm khuynh đảo Âm Quý Phái này. Người bọn chúng muốn đối phó chỉ có một bình Bạt mỗ này mà thôi. Nếu như chúng ta có thể bắt sống được yêu nữ Loan Loan, như vậy có thể nói chuyện đối người với Chúc Ngọc Nghiên rồi”.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi thanh khí rồi thở ra nhẹ nhẹ: “Đã nhiều ngày như vậy, Loan Loan yêu nữ chỉ e đã hoàn toàn hồi phục, nếu thêm vào cái tên Biên Bất Phụ gì đó và bọn lâu la Âm Quý Phái nữa, thì chuyện chúng ta có thể sống mà đào tẩu hay không cũng là vấn đề nữa, huống hồ còn phải bắt sống ả, Bạt huynh có phải đang nói đùa không vậy?”.

Bạt Phong Hàn nở một nụ cười tràn đầy tự tin: “Nếu trong thời gian ngắn, võ công chúng ta có thể tăng tiến gấp bội, sau đó dùng tình chế động, đột nhiên xuất kích, dùng mọi thủ đoạn để ám toán những nhân vật của quan trọng của đối phương, các người thấy cách này thế nào?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng y nói đều tròn mắt nhìn nhau, vội vàng thỉnh giáo.

Song mục Bạt Phong Hàn thoáng hiện sát cơ lãnh khốc vô tình khiến người ta phải lạnh cả sống lưng, chậm rãi nói: “Từ trước tới nay, ta đi khắp nơi tìm cao thủ khiêu chiến, tất cả chỉ vì không có một đối thủ xứng tầm, nếu hai người chịu cùng ta đi sâu nghiên cứu, lấy sở trường bù đắp sở đoản, chỉ cần tám hay mười ngày là đã hơn kẻ khác khổ tu tám năm mười năm rồi. Một chiều này của chúng ta, e rằng trên đời này không có kẻ nào tưởng tượng ra được đâu. Chúng ta đều còn trẻ tuổi, lại không ngừng tiến bộ, thứ mà chúng ta thiếu chỉ là sự kích thích mới mà thôi”.

Khấu Trọng vỗ đùi khen tuyệt: “May mà huynh nghĩ ra, có điều ta vẫn còn một chuyện không rõ lắm. Quan hệ giữa huynh và chúng ta trước nay nói chung là không được tốt lắm, tại sao lại giờ lại bất ngờ thành khẩn hợp tác như vậy? Kỳ thực mục tiêu chủ yếu của Âm Quý Phái là chúng ta chứ không phải Bạt huynh, nếu cứ như vậy, huynh sẽ kết oán thù không thể giải được với Âm Quý Phái và Khúc Ngạo đấy!”.

Bạt Phong Hàn ngửa mặt đón lấy tia nắng đầu tiên chiếu vào trong cốc, mỉm cười nói: "Ta đã quen độc lai độc vãng, hợp tác với hai người chỉ là kế sách tạm thời mà thôi, đây là một chuyện rất có ích cho cả ba chúng ta, đồng thời cũng là một bước quan trọng vô cùng trong quá trình tu luyện tiến lên đỉnh cao nhất của võ đạo của ta. Tương lai sẽ có một ngày chúng ta sẽ trở mặt thành thù cũng không chừng, nhưng trong mấy ngày tới đây, phương pháp duy nhất để sinh tồn của chúng ta chính là vứt bỏ tất cả ân oán, cùng nhau chống địch. Hừ! Kẻ nào muốn lấy mạng Bạt Phong Hàn này, đều không có kết quả tốt đâu!".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Khấu tài của Bạt huynh thật lợi hại, ta nghe mà cũng cảm thấy động lòng. Có điều chúng ta không thể đánh nhau suốt cả ngày được, lúc rảnh rỗi cũng phải ra ngoài thăm dò tin tức, xem xem địch nhân có động tĩnh gì hay không nữa".

Từ Tử Lăng phản đối nói: "Vậy thì không còn là lấy tĩnh chế động nữa rồi. Nên biết rằng tối qua chúng ta đã để lộ hành tung, Loan Loan trước đây đã nói bảy ngày sau sẽ giết chúng ta, Ma môn trước nay luôn có thù tất báo, nên có lẽ ả ất sẽ làm cho bằng được. Chỉ cần gây kinh động làm bọn chúng huy động lực lượng tìm kiếm chúng ta khắp nơi, chúng ta ắt sẽ để lộ sơ hở cho chúng lợi dụng. Điều duy nhất mà ta lo lắng là sự an nguy của bọn Ngọc Thành, nếu có thể tìm được bọn họ trước thì có thể yên tâm về mặt này rồi".

Bạt Phong Hàn gật đầu tán đồng: "Tiểu tử nói rất hay, trong mười ngày này chúng ta phải vứt bỏ mọi thứ, chuyên chí vào võ đạo, chạy đua với thời gian. Tất cả những chuyện khác, để mười ngày sau hãy nói, bằng không có ra ngoài cũng chỉ tốn công vô ích, tự mình chuốc nhục mà thôi, hơn nữa sau này còn phải chạy đông trốn tây, hoảng hoảng hốt hốt không dám ngẩng mặt nhìn ai, như vậy thì làm người còn có ý nghĩa gì nữa chứ?".

Khấu Trọng đưa hữu thủ ra, nghiêm mặt nói: "Được lắm! Vậy chúng ta tìm nơi ẩn nấp bà nó mười ngày, sau đó phát động phản kích sấm sét, để Chúc Ngọc Nghiền biết rằng thiên hạ không phải để cho mụ ta muốn làm gì thì làm!".

Bạt Phong Hàn cũng đưa hữu thủ ra nắm chặt lấy Khấu Trọng, gật đầu nói: "Nếu ta đoán không lầm, khi địch nhân tìm không thấy chúng ta, ắt hẳn sẽ bày bố thiên la địa võng ở Lạc Dương chờ chúng ta tự chui đầu vào. Đó chính là thời cơ phản kích tốt nhất!".

Từ Tử Lăng cũng đưa tay đặt lên mu bàn tay Bạt Phong Hàn, kiên quyết nói: "Vì vậy chuyện quan trọng nhất trước mắt là ẩn nấp như thế nào, nếu ở đây, ta chỉ e tiếng kình khí chạm nhau, đao phong kiếm ảnh cũng đủ để dẫn địch nhân tới rồi".

Bạt Phong Hàn vỗ ngực nói: "Phía Đông Nam thành Tương Dương có một dãy Đại Hồng Sơn, kéo dài cả trăm dặm, chỉ cần ở đó tùy tiện tìm một thâm sơn cùng cốc, đảm bảo không ai phát hiện. Ý hai người thế nào?".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều vui vẻ đồng ý. Một quyết định bất ngờ như vậy, chẳng những giúp ba người bọn họ tránh được họa sát thân, còn khiến họ cùng lúc tiến được một bước dài mang tính quyết định trên con đường võ đạo.

oOo

Dưới ánh trăng sáng, dòng Hán Thủy phía xa xa cuộn cuộn chảy, quang ba điểm điểm, cảnh đẹp vô ngần.

Từ Tử Lăng ngồi xếp bằng trên một vách đá cao, chậm chậm mở mắt ra. Sau bốn canh giờ tĩnh tọa luyện công, cảnh vật trước mắt đột nhiên biến đổi, tràn đầy cảm giác mới mẻ rung động lòng người.

Từ Tử Lăng đảo mắt một vòng, hai bên xung quanh vách núi trải dài như đại bàng triển dực, cơ hồ như kéo dài cả ngàn dặm khiến người ta có cảm giác như phi điều cũng không thể vượt qua. Sự thực thì với khinh công của ba người bọn gã, muốn vượt qua dãy núi này cũng phải hao tổn không ít công phu.

Trên dãy núi đối diện thấp hơn một chút là khu rừng rậm, kỳ hoa dị thảo nhiều không kể xiết, ngoài ra còn có khe suối thác nước, tăng thêm không ít vẻ đẹp cho nơi thâm sơn cùng cốc này.

Tiếng gió nổi lên, Từ Tử Lăng chưa kịp quay đầu lại thì Khấu Trọng đã đến ngồi xuống bên cạnh gã, hai chân thả ra ngoài vách đá, đóng đưa đóng đưa, dáng vẻ tiêu dao khoáng đạt phi thường.

Từ Tử Lăng hỏi: "Lão Bạt đâu?".

Khấu Trọng đáp: "Tên tiểu tử này không biết đã trốn vào chỗ nào luyện công một mình rồi! Hừ, nói thực lòng, lần này tuy nói là trợ giúp lẫn nhau, hai bên cùng có lợi, nhưng do tên Phong Thấp Hàn này về cả võ công lẫn kiến thức đều vững chắc hơn chúng ta, tài năng thiên phú cũng không hề sút kém, vì vậy lần này có khi là dưỡng hổ vi họa cũng không chừng!".

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Trọng thiếu gia ngươi rất ít khi khen người khác làm hạ uy phong của mình như vậy, tại sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính thế?”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Ngươi càng tiếp xúc với Phong Thấp Hàn nhiều lại càng cảm thấy hắn là người thiên tính lãnh khốc vô tình, đừng tưởng hiện giờ hắn xưng huynh gọi đệ với chúng ta mà nghĩ hắn thật lòng, tương lai tuyệt đối sẽ không có kết quả gì đâu”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Nghe ngữ khí của ngươi, cơ hồ như rất cố kỵ hắn thì phải?”.

Khấu Trọng trầm giọng nói: “Mấy ngày nay ta thường xuyên giao thủ trao đổi võ học với hắn, tiếp xúc tuy nhiều, nhưng cũng chỉ có thể dùng bốn chữ cao thâm mạt trắc để hình dung mà thôi. Những chỗ quan trọng hắn đều giữ lại một chút, vì vậy hắn hiển nhiên là được lợi hơn chúng ta rất nhiều”.

Từ Tử Lăng nói: “Ta lại cho rằng cả hai bên đều bình đẳng, bất luận là y có giấu giếm gì đi nữa, nhưng chúng ta cũng có thể học được ở y rất nhiều thứ mà trước giờ chúng ta chưa từng nghĩ tới, lại nghe được rất nhiều chuyện phong thổ nhân tình kỳ dị ở ngoài Trung thổ. À, đúng rồi, mấy ngày nay ngươi thi thoảng cũng đọc những sách lịch sử và binh pháp của Lỗ tiên sinh để lại, rốt cuộc có học được thứ gì không?”.

Khấu Trọng nhướn mày nói: “Đương nhiên là học được không ít thứ rồi, binh pháp so với hai người đối trận còn phức tạp hơn gấp trăm ngàn lần, thiên biến vạn hoá, nói thế nào cũng nói không hết. Có điều theo ta thì sức tưởng tượng của Lỗ tiên sinh còn chưa đủ phong phú, lập luận cũng có hơi bảo thủ một chút”.

Từ Tử Lăng cảnh cáo nói: “Ngươi hãy khiêm tốn mà học hỏi hết tâm đắc của người ta trước rồi hãy nói đi!”.

Khấu Trọng nói: “Ta còn kính trọng lão nhân gia hơn cả ngươi nữa, Lỗ tiên sinh dụng tâm nhiều nhất ở biến hóa của trận pháp, cái gì mà Tam Giác Trận, Mai Hoa Trận, kỳ thực mọi biến hóa vận dụng đều vô cùng tuyệt diệu. Lão truyền binh pháp cho ta, nhất định là muốn ta dùng những thứ lão đã dành cả đời nghiên cứu ra trên thực tế chiến trường, ta nhất định sẽ không làm lão thất vọng”.

Tiếp đó lại thấp giọng hỏi: “Ngươi nói xem Phong Thấp Hàn có thật sự tốt với Du di của chúng ta không?”.

Từ Tử Lăng thở dài: “Chuyện này rất khó nói, Bạt tiểu tử rất sâu sắc, trước giờ chưa từng biểu lộ cảm xúc nội tâm, theo ta thấy hắn yêu bản thân mình thì đúng hơn”.

Chợt có tiếng hú từ trên đỉnh núi truyền tới, đã đến giờ bọn gã phải đi luyện công rồi.

oOo

Một vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi một thứ ánh sáng nhàn nhạt mát dịu xuống vùng núi.

Bạt Phong Hàn vung kiếm chém ra ba đường, lưỡi kiếm rít lên giữa không khí nghe chói tai, khí thế hung mãnh lang độc, uy thế đủ để khiến bất kỳ người nào đối diện cũng phải tâm kinh đảm khiếp.

“Đỉnh!”.

Bạt Phong Hàn cho kiếm vào vỏ, thần định khí nhàn nói: “Tứ huynh đệ, Khấu huynh đệ, hai người cảm thấy ba kiếm này thế nào? Xin hãy chỉ điểm!”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Điểm lợi hai nhất của ba kiếm này chính là vô luận về lực đạo, về tốc độ đều đồng nhất như một, hiếm thấy nhất chính là khí thế, kiếm sau lại mạnh hơn kiếm trước, bất kỳ người nào phải đối mặt với ba kiếm này của Bạt huynh đều phải đợi huynh đánh hết ba chiêu này rồi mới có thể phản kích”.

Bạt Phong Hàn gật đầu, không tỏ thái độ gì, chỉ quay sang nhìn Từ Tử Lăng như muốn hỏi ý kiến của gã.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Ba kiếm này của Bạt huynh có một chỗ rất kỳ lạ, chính là thoát nhìn thì tưởng ba kiếm này liền mạch như nhất, nhưng kỳ thực lại không phải như vậy. Cơ hồ như giữa mỗi kiếm lại có chỗ sơ hở rất nhỏ, nếu đối phương là cao thủ, nhất định sẽ lợi dụng điểm này để phản kích”.

Bạt Phong Hàn tán thưởng nói: “Nhãn lực của Tứ huynh đệ quả thật cao minh, nếu ta muốn ba kiếm này lực đạo tương đồng, tốc độ như nhau thì nhất quyết phải chia ra làm ba lần phát lực vận kiếm, thế nên sẽ xuất hiện tình trạng mà huynh đệ vừa nói. Ngày ấy khi ta quyết chiến với Độc Cô Phụng đã bị nàng ta nhìn thấy sơ hở này, nữ nhân này chẳng những đẹp tới kinh người mà võ công cũng thập phần đáng sợ”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều tự vấn cho dù mình có nhãn lực như vậy, nhưng có thể lợi dụng được sơ hở trong kiếm pháp của Bạt Phong Hàn hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hơn nữa sơ hở này là hai gã nhìn ra ở góc độ của người

đứng ngoài quan sát, nếu như đổi lại là lúc quyết đấu sinh tử, ba kiếm này chém thẳng xuống đầu mình, có thể đỡ được đã phải tạ ơn trời đất rồi. Từ đây có thể thấy được võ công Độc Cô Phụng đã cao minh tới địa bộ nào rồi.

Khấu Trọng thở hắt ra một hơi nói: "Huynh đã thua nàng ta?".

Bạt Phong Hàn kiều ngạo lắc đầu: "Nàng hơn ta ở kiếm pháp tinh diệu, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại không phong phú bằng ta, bị ta cố ý tự đoạn bội đao, lừa nửa chiêu làm nàng ta tức tối mà bỏ đi. Có điều lần sau gặp phải, e rằng sẽ không dễ dàng thoát thân như vậy đâu, bà nương này còn hiểu chiến hơn cả Bạt mỗ nữa".

Từ Tử Lăng hiểu ra nói: "Chẳng trách Bạt huynh lại đề nghị chúng ta vào núi sâu tu luyện, đây có lẽ cũng là một trong các nguyên nhân của huynh đúng không?".

Bạt Phong Hàn hừ lạnh nói: "Nếu chỉ để đối phó với bà nương đó, ta tự luyện một mình cũng đủ rồi. Nhưng mục tiêu của ta là hạng cao thủ như Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên kia, sau này khi trở về cố thổ, việc đầu tiên ta làm chính là khiêu chiến với lão già Tất Huyền đó, cho hắn biết ai mới là Đột Quyết đệ nhất cao thủ".

Khấu Trọng không nhịn được buột miệng hỏi: "Rốt cuộc huynh và Tất Huyền đã giao thủ chưa?".

Bạt Phong Hàn cười khố nói: "Nếu thật sự đã giao thủ, ta còn mạng mà ngồi đây nghiên cứu võ đạo với hai người sao. Nhưng cũng coi như là đã giao thủ rồi, vì đại đệ tử Nhan Hồi Phong của hắn đã bị ta sát hại, đã hiểu chưa?".

Hai gã đều thầm nhủ chẳng trách mà Tất Huyền muốn giết người như vậy.

Bạt Phong Hàn trở lại vẻ lạnh lùng như trước, nói: "Từ huynh đệ, Khấu huynh đệ hãy chuẩn bị!".

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: "Huynh muốn cùng lúc đối phó hai chúng ta?".

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Có gì mà không được?".

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Sau bốn canh giờ tịnh tư, chắc hẳn Bạt huynh đã có lĩnh ngộ gì mới, vậy để chúng ta đại khai nhãn giới một lần đi!".

Bạt Phong Hàn chậm chậm rút bảo kiếm ra khỏi bao, ngửa mặt hứng lấy ngọn gió núi thổi tới, y phục bay lên phần phật, do y đứng quay lưng lại với vực núi, nên trông giống như đứng giữa bầu trời đêm thăm thẳm, thoạt nhìn cứ tưởng là thần nhân giáng hạ, đích thực có khí khái bá đạo của bậc cao thủ hãn thế. Bạt Phong Hàn vuốt nhẹ dọc theo thân kiếm, lăm

bẩm nói: “Kiếm này do ta lặn xuống biển sâu mò lấy cương thiết, dùng bảy ngày bảy đêm đích thân rèn nên, trong cương có nhu, cứng rắn mà lại mềm dẻo, hơn xa cây đao đã gãy kia. Từ đó tới nay ta cũng chưa nghĩ ra một cái tên thích đáng cho nó, đêm nay đột nhiên lại nghĩ ra, đặt cho nó cái tên Trảm Huyền, hai người hãy làm chứng cho ta!”.

Người Trảm Huyền kiếm muốn trảm tự nhiên chính là Tất Huyền, đây chính là mục tiêu mà Bạt Phong Hàn đã đặt ra cho bản thân mình.

Khấu Trọng thẳng lưng, rút Tinh Trung Nguyệt ra, cười cười nói: “Cái tên Tinh Trung Nguyệt này cũng có đạo lý rất thâm ảo của nó. Để ta xem Trảm Huyền kiếm của huynh có thể “trảm huyền” được không?”.

Bạt Phong Hàn song phục xạ ra hai đạo hàn quang, ngưng thần nhìn vào ánh sáng vàng chói lọi phát ra từ Tinh Trung Nguyệt, trầm giọng nói: “Thanh đao này sát khí rất nặng, Khấu huynh đệ cần phải cẩn thận, người có thể chế đao, nhưng đao cũng có thể chế người đó!”.

Khấu Trọng ngạc nhiên vuốt nhẹ dọc thân đao, hoài nghi nói: “Đúng là có chuyện này thật sao?”.

Bạt Phong Hàn hú dài một tiếng, nhìn sang phía Từ Tử Lăng, vừa đúng lúc ánh trăng chiếu lên gương mặt tuần tú của gã, dưới ánh trăng vàng nhạt, khí chất tiêu sái cô ngạo, trác việt bất quần của gã càng lộ rõ, trong lòng y không khỏi nhớ tới Đơn Uyển Tinh, thầm thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Ta sắp xuất kiếm đây!”.

Đôi hồ mục của Từ Tử Lăng sáng rực lên, điềm đạm nói: “Tại sao Bạt huynh đột nhiên lại lộ ra sát khí, không thu liễm thâm tàng như trước vậy?”.

Bạt Phong Hàn thâm kinh hãi, biết giải thích cũng chỉ thêm phí lời, mỉm cười nói: “Bởi vậy lần này phải hết sức cẩn thận, nói không chừng nhất thời ta hứng lên, sẽ toàn lực giết chết hai người đấy! Xem chiêu!”.

Hàn kinh ngưng tụ.

Trảm Huyền kiếm chém nhanh về phía Khấu Trọng một kiếm, còn tả thủ của y thì thoát chuồng thoát quyền, biến hóa kỳ ảo, công thẳng vào Từ Tử Lăng, chiêu thức uy dũng tuyệt luân.

Tiếng đinh đang vang lên liên miên bất tuyệt, Khấu Trọng không nhường một bước, vung đao đỡ lấy ba kiếm của Bạt Phong Hàn, nhưng đột nhiên đối phương lại thay đổi kiếm

thế, từ đánh thẳng chém thẳng chuyển sang những kiếm chiêu tinh tế tỉ mỉ, chuyên công vào chỗ sơ hở, đỡ, gạt, đâm, chém thủ pháp huyền ảo vô song, vây kín Khấu Trọng trong màn kiếm quang sáng rực.

Tay còn lại thì liền tiếp đẩy ra những luồng kinh lực mạnh mẽ, công kích liên tục khiến Từ Tử Lăng vô phương phối hợp với Khấu Trọng để hình thành thế hợp kích.

Chỗ lợi hại nhất của y chính là tâm pháp phân tâm nhị dụng, giống như hai người hoàn toàn khác nhau vậy, có thể dùng hai chiến lược hoàn toàn bất đồng để đối phó với bọn gã.

Nhất thời trong khuôn viên ba bốn trượng vuông của đỉnh núi, đao quang kiếm ảnh rợp trời, sát khí mẫn thiên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Bạt Phong Hàn dừng mãnh như vậy đều phần chấn tinh thần, đang định toàn lực phản công thì Bạt Phong Hàn lại đột nhiên đảo người, biến thành tả thủ đối phó Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng, Trầm Huyền kiếm trong hữu thủ cuồng mãnh tấn công Từ Tử Lăng, lập tức áp chế thế công của hai gã lại.

Đội hai gã ổn định được trận cuộc, chuẩn bị phản công thì Bạt Phong Hàn lại gầm lên một tiếng như sấm động, tả chuồng, hữu kiếm hợp rồi lại khai, hóa thành một vùng kiếm quang chuồng ảnh, thoát tả thoát hữu như cuồng phong bạo vũ, bức hai gã rơi trở lại thế bị động như lúc đầu.

Khấu Trọng hét vang một tiếng, đề khí dịch người sang ngang, cùng lúc vận đao chém mạnh. Một đao ngày lúc mới đầu tưởng là chém vào khoảng không, nhưng khi Tinh Trung Nguyệt hạ xuống, Trầm Huyền kiếm của Bạt Phong Hàn lại giống như tự đưa đầu vào rọ, để Khấu Trọng chém vậy.

Một luồng kinh khí xoáy ốc tràn ra như đại hồng thủy, làm Bạt Phong Hàn bị chấn động dịch người sang nửa bộ.

Chỉ nghe y cười lớn nói: "Chiều này mới có chút ý vị chứ!".

"Bình!"

Từ Tử Lăng thừa cơ kích tới một quyền, Bạt Phong Hàn đã mất thế, bị buộc phải ngạnh tiếp chiêu này của gã. Với công lực của Bạt Phong Hàn cũng bị bức cho môn hộ mở rộng, không thể giữ được ưu thế chủ động ban đầu nữa.

Khấu Trọng nhân lúc Bạt Phong Hàn bị nghiêng người, hoành đao hóa thành một đạo quang ảnh vàng chói đâm thẳng tới eo bên phải của y như một tia chớp. Đao còn chưa đến, kinh khí đã xoáy tròn cuộn cuộn tới nơi.

Tả thủ Bạt Phong Hàn vung lên đánh ra một quyền cách không, đẩy lui Từ Tử Lăng, sau đó hồi kiếm hất văng Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng sang một bên, uy lực vẫn không hề sút kém, nhưng đã không còn vẻ dũng mãnh như mới đầu nữa.

Đột nhiên Bạt Phong Hàn đổi lui thành tiến, cả người lẫn kiếm nhân lúc Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng bị hất ra, hóa thành một đạo cầu vồng lao vút về phía Từ Tử Lăng đang đứng bên bờ đá, chiêu thức lăng lệ vạn phần, tốc độ cũng nhanh hơn những chiêu trước đó gấp bội, hiển nhiên vừa rồi y thất thế chỉ là cố ý dụ địch mà thôi. Chí mạng nhất chính là phạm vi bao trùm của kiếm này rất lớn, Từ Tử Lăng lại không thể thoái lui, chỉ có thể liều mình ngạnh tiếp.

“Bình!”.

Từ Tử Lăng cơ hồ như đã đoán được Bạt Phong Hàn sẽ xuất chiêu này, trầm người xuống tấn, tung chuồng đánh thẳng vào thân Trảm Huyền kiếm.

Nếu như ở nơi đất bằng, một người công thể đặc sắc, một người thủ thế tài tình, có thể nói là không ai hơn ai. Nhưng trong tình hình hiện tại này, Bạt Phong Hàn có thể lui về sau, nhưng Từ Tử Lăng thì ngàn vạn lần không thể thoái hậu.

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng bị nội kinh của Bạt Phong Hàn đẩy loạn choạng muốn té xuống vực sâu, đang kinh hãi thất sắc thì Bạt Phong Hàn đã kêu lớn: “Bắt kiếm!”.

Từ Tử Lăng vung tay chộp lấy thân kiếm, Bạt Phong Hàn liền vận lực hất nhẹ, đưa gã rời khỏi vách núi nguy hiểm.

Từ Tử Lăng buông Trảm Huyền kiếm ra, đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở phào nói: “Nguy hiểm quá! Ta còn tưởng Bạt huynh thật sự muốn hạ sát thủ nữa chứ!”.

Bạt Phong Hàn cười phá lên, rút kiếm vào bao nói: “Ta lại là hạng tiểu nhân bỉ ổi đó hay sao, muốn giết Từ huynh đệ cũng phải đường đường chính chính một chút chứ! Có điều một kiếm vừa rồi đích thực đã thử ra được bản lĩnh chân chính của huynh đệ, cả bản thân ta cũng không ngờ huynh đệ có thể đỡ được một kiếm vạn vô nhất thất này”.

Tiếp đó lại trầm ngâm nói: “Dịch Kiếm Chi Thuật mà hai người tự nghiên cứu ra kỳ thực chỉ có bề ngoài giống như Dịch Kiếm Thuật của Phó Dịch Lâm, còn cái thần bên trong

thì lại hoàn toàn khác biệt. Giống như thủ pháp vừa rồi Từ huynh đệ sử dụng để tiếp chiêu kiếm của ta vậy, ta có một cảm giác dường như huynh đệ đã biết trước hoặc cảm nhận được trước rằng ta sẽ xuất chiêu đó, cảm giác này rất khác biệt, không giống như là tâm pháp dĩ nhân địch kiếm, dĩ kiếm địch địch của Phó Dịch Lâm”.

Khấu Trọng buột miệng hỏi: “Cái gì là dĩ nhân địch kiếm, dĩ kiếm địch địch vậy?”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Đại khái chính là sử kiếm cũng như đánh cờ vậy, đặt ra các loại cục thế, chỉ cần địch nhân rơi vào thế trận của mình, thì có thể tùy ý xử trí, thoát nhìn thì tưởng như là biết trước chiêu thức của đối phương vậy. Nhưng Dịch Kiếm Pháp của hai người lại không phải như vậy, ví dụ như vừa rồi vậy. Từ huynh đệ có thể nói cho ta biết tại sao huynh đệ có thể đoán trước lộ tuyến tấn công của Trảm Huyền kiếm mà đón đỡ, khiến ta không thể phát huy hết kinh đạo của kiếm chiêu hay không?”

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng rực lên, gật đầu nói: “Bạt huynh phân tích rất thấu đáo, vừa rồi chỉ đơn thuần là một phản ứng của cảm giác mà thôi”.

Bạt Phong Hàn thở dài nói: “Đây chính là chỗ kỳ diệu của Trường Sinh Quyết, cuốn bảo điển của Đạo gia này quả thực đã bao hàm hết cả sự huyền ảo của sinh mệnh, chẳng những đã thay đổi thể chất mà còn dần dần giải phóng cả tiềm lực tinh thần của hai người. Thử hỏi trong lịch sử võ lâm, có ai có thể tiến bộ thần tốc như hai người chứ, có thể thúc đẩy kinh khí ra theo đường xoáy tròn ốc như vậy lại càng chưa từng nghe ai nói tới. Nhưng ta cũng được lợi không ít từ chuyện này, ngày sau nếu có thể đại thành thì mười ngày kinh nghiệm này ắt hẳn cũng chiếm một vị trí vô cùng quan trọng”.

Khấu Trọng cười ha hả nói: “Nghe hai người nói mà ta lại thấy ngứa tay rồi, chi bằng đánh thêm mấy chiêu nữa đi!”.

“Keng!”.

Tĩnh Trung Nguyệt rời vỏ, hóa thành một đạo ánh sáng vàng rực cuộn cuộn chém xả về phía Bạt Phong Hàn.

- o O o -